

успѣшно своята роля. Петъръ прѣдложилъ да се разгледа въ събора, къмъ коя църква трѣбва да бжде по право причислена България. Императорътъ свикалъ за тая цѣль специално засѣдание (на 3 мартъ 870 г.). Понеже болшинството отъ членоветѣ на събора се състояло отъ гръцки епископи, било рѣшено, че България трѣбва да се числи духовно къмъ източната църква; защото българитѣ били отнели днешнитѣ си земи отъ източнитѣ императори и заварили въ тия земи гръцко духовенство. Папскитѣ делегати протестирали, но нищо не имъ помогнало. Тогава патриархъ Игнатий посветилъ за архиепископъ на българитѣ нѣкого си Иосифа и го изпратилъ съ много свещеници въ България; а епископъ Гримоалдъ, който билъ вече отъ три години въ България, билъ подкупенъ отъ Бориса, поради което си заминалъ тутакси съ всичкото латинско духовенство, и то прѣди да получи каквито и да било наставление отъ Римъ. Сжщеврѣменно Борисъ писалъ на папата, че неговото духовенство си заминало, защото тѣй рѣшилъ Цариградскиятъ църковенъ съборъ. А за да не влѣзе въ неприятни отношения съ франкитѣ, Борисъ не прѣкъсналъ съвсѣмъ сношенията си съ папата, даже единъ пжтъ му изпратилъ специално посланичество и дарове; но, въпрѣки многобройнитѣ и чести писма до императора, до патриарха, до Бориса и до по-виднитѣ му боляри, въ които папитѣ увѣщавали и заплашвали, българитѣ си останали непоколебимо къмъ източната църква.

И тѣй, като се възползувалъ отъ противорѣчивитѣ църковни и политически интереси на двѣтѣ църкви, Борисъ сполучилъ съ голѣмата си настойчивость да сдобие българската църква съ извѣстна самостоятельность. А окончателното му прѣминаване къмъ източната църква имало голѣмо историческо значение, защото съ това станалъ причина за бързото развиване и закрѣпване на славянското просвѣщение. — Изгоненитѣ по-послѣ отъ Моравия и Панония Методиеви ученици нѣмаше да намѣрятъ въ България подслонъ, защита и поприще за разпространяване на славянската книжнина, ако бъл-